

v držbě panujícího pozemku vykonávati držbu práva služebnosti vozové cesty přes farní louku, zdá se tak stalo již před rokem 1870 a přes kterou její část jezdili a zda nepřetržitě tak činili po čtyřicet let bez výprosy. Následkem mylného právního názoru nižších soudů (§ 496 čís. 3 c. ř. s.) zůstalo řízení v těchto bodech neúplným a kusým (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) a bylo proto nutno dle §u 510 c. ř. s. zrušiti rozsudky nižších soudů a věc vrátiti prvnímu soudu — bez jehož činnosti řízení doplniti se nedá — by řízení v naznačených směrech doplnil a nový rozsudek vydal.

Čís. 4890.

Pro posouzení, zda jde o spor nájemní, v němž platí kratší lhůty §u 575 c. ř. s., jest rozhodným obsah žaloby, nikoliv právní otázka, jež vyplyne teprve z přednesu stran.

Jde o spor nájemní, domáháno-li se zjištění pachtovního poměru a odevzdání věci do pachtovního užívání.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, R II 100/25.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání do rozsudku, jímž bylo vyhověno žalobě o dodržení pachtovní smlouvy ohledně budov a pozemků. D ů v o d y: V tomto případě jedná se dle žalobního návrhu o nárok žalující strany na zjištění pachtovního poměru (nesprávně ve formě »žalovaný je povinen dodržeti pachtovní smlouvu«) a na splnění této smlouvy (odevzdání do pachtovního užívání). Jsou to vesměs práva, ohledně nichž žalobce má zájem na brzkém uskutečnění nároku. Platí proto ohledně lhůty k podání opravného prostředku § 575 c. ř. s., to je lhůta osmidenní (srovnej: Právník str. 43/1914 starou úřední sbírku čís. 967 rep. nálezů). Žalovaná strana podala do rozsudku prvé stolice, jenž jí byl doručen dne 30. ledna 1925, odvolání teprv 12. února 1925, tedy po uplynutí osmidenní lhůty.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odvolacího soudu odpovídá zákonu a stavu věci. Stěžovatel poukazuje se proto na jeho odůvodnění, které jest v podstatě správné; vzhledem na vývody rekursu podotýká se toto: Stěžovatelovo tvrzení, že ve sporu běželo výhradně o to, zda byla mezi stranami vůbec uzavřena smlouva pachtovní, nepadá na váhu, neboť pro posouzení otázky, jakého způsobu řízení má býti o žalobě užito, rozhodným jest jediné obsah žaloby a její konečné žádání, nikoliv však právní otázka, byť i pro rozsouzení rozepře podstatná, která teprve vyplyne z přednesu obou stran a z něho se vytvářející skutkové podstaty rozsudečné. Jest tedy pro tuto věc závažno, že bylo v žalobě tvrzeno, že žalobce uzavřel se žalovaným pachtovní smlouvu, kterou se žalovaný zavázal, dáti mu propachtované budovy a pozemky do pachtovního užívání za pachtovné 3.000 Kč ročně a že dle žalobního žádání žalovaný má dodržeti tuto

pachtovní smlouvu a odevzdati žalobci tyto budovy a pozemky do pachtovního užívání. Nelze pochybovati o tom, že tato žaloba jest žalobou podle §u 1096 obč. zák. Odvolací soud tedy správně vyslovil, že v této rozepři platí ustanovení §u 575 c. ř. s. a že stěžovatelovo odvolání, podané po uplynutí 8denní lhůty, je opožděno.

Čís. 4891.

Vlastník pozemku jest povinen, postarati se o ohrazení svého pozemku po pravé straně od domovního vchodu, stal-li se plot vadným, bez ohledu na to, že původní plot postavil soused.

Ustanovení první a druhé věty §u 858 obč. zák., že vlastník není povinen postavit znova svůj zbořený plot, leč že by sousedu mohla vzejíti škoda, týká se jen plotu po levé straně domovního vchodu.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, Rv II 87/25.)

Žalobci byli vlastníky domku čp. 31, k němuž patřila i zahrada. Po levé straně od vchodu do stavení sousedila se zahradou žalobců zahrada, náležející k domku čp. 32, jehož vlastníky byli žalovaní. Ježto plot mezi oběma zahradami byl již sešlý, takže jím procházela drůbež, domáhali se žalobci na žalované, by svou zahradu po pravé straně vchodu do domku čp. 32 řádně oplotili a sešlý plot znova zřídili. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. **Důvody:** Odvolání nelze odepřítí oprávnění, pokud se týká právního posouzení věci. Soud odvolací má za to, že druhá věta §u 858 obč. zák. platí jen tehdy, když ten, od něhož se zřízení plotu žádá, již plot byl zřídil a když se od něho žádá pouze oprava sešlého plotu, neboť mínění, že majitel pozemku jest povinen zříditi plot i tehdy, když na pozemku vůbec plotu nebylo, by odporovalo první větě cit. §u, který mluví o udržování zdi nebo plotu již existujícího. Avšak, i kdyby toto mínění nebylo správným, zjistil první soud, že předchůdci žalobců plot mezi zahradami stran zřídili, že sošky plotu jsou částečně na jejich, částečně na pozemku žalovaných, že vlastníci čís. 32 přispěli vlastníkům čís. 31 na plot materiálem a úplatou za práci. Z toho všeho je při nejmenším patrné, že mezi zahradami stran je plot společný, jež dle §u 855 obč. zák. je stavěti a opravovati oběma stranám. Jelikož však žalobní návrh zní, že žalovaní mají sami postavit (zříditi) sešlý plot, bylo odvolání vyhověti a žalobu zamítnouti.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Vlastník pozemku jest povinen dle §u 858, třetí věta obč. zák., postarati se o nutné ohrazení svého pozemku po pravé straně domovního vchodu, jakmile a pokud dosavadní ohrada se stala sešlou a opravy potřebnou, neboť ohrazení sešlé nelze po rozumu §u 858 obč. zák. nazvati ohrazením potřebě vyhovujícím, ohrazení chatrné není ohrazením vůbec, při čemž má zcela vedlejší význam otázka, kdo původní ohrazení